

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Szerző: Györi Imre
Cím: Föltaláltak egy ötven személyes nászlakomát az utca szegényeinek
Forrás: Pesti Hírlap

1924. 2. 2.

Osztályozás	
Tárgy	362.54
Hely	
Idő	1924
Személy	
	362.54 "1924"

Föltaláltak egy ötven személyes nászlakomát az utca szegényeinek.

Róbert bácsi: „Ez volt az én legszebb esetem!”

Szép, fehér téli történet ez. Megindítóan emberi. Egy ismeretlen regényfejezet, amely a maga ötlet-szerűségében is olyan, mintha Jókai álmodó lelkében született volna meg. S ha van, aki kételkedik abban, hogy meg nem halt meg minden romantika ebben a sivar, pénzszagu világban, az olvassa el ezt a kis történetet. Kettős morált talál benne: a tanulságot és a követésre méltó példát. Előbbi a történetből olvashatja ki mindenki, akinek kedve van hozzá, az utóbbiról mi szólnak a maga helyén.

A rongyosok oázisa.

Minden nap pontban déli 1 órakor egy hatalmas katlant állítanak fel azon a kis oázison, amely az egyetlen nyugópont a Kálvin-tér villamosainak és vezetékkel behálózott testén. Ez a kis oázis ebben az órában a város legszerencsétlenebb, legszánandóbb embereinek a találkozóhelye: az utca igazi szegényeié, a rongyosoké, hajléktalanoké és éhezőké, akik abban a tányér meleg levesben élik ki életük minden örömet, ami abból a katlanhól a részükre jut. Erre a levesre várnak egyik déltől a másikig. Ezért a levesért fagyoskodnak már a kora délelőtti órák óta a Muzéumkertben és a Kálvin-tér kapui alatt. Csak az tudja megérteni, hogy mit jelent ezeknek az embereknek ez a tányér meleg leves, aki már látta őket ezt felhabzsolni. Pedig talán nem is a leves az, ami jól esik nekik, hanem a meleg; a meleg, amelyből mindössze annyit juttat nekik napjában az élet, amennyit ez a tányér izetlen leves jelent.

A katlan mellett egy alacsony, jól megtermett, de annál fűgőbb öreg ur sűrög-forog, kavargatja a burgonyával vagy lésztával telerakott óriási vasedényt és láthatatlan embereknek osztogat harsány hangon parancsokat. Mert, amikor a katlant az oázisra szállítják, még csak az öreg ur furcsa, fehér lebernyege imbolyog a vasedény körül gomolygó gőzfelhőben, amelyből néhány lépésnyire autók túlkölnék, lovak kocognak, társzekerek döcögnek, villamosok csilingelnek, a nagyváros lüktető lázas élete zajlik. A katlan felszálló füstje az első jeladás a kapuk alján meghúzódó és a Muzéumkert vasrácszatán át éberül figyelő rongyosok felvonulására. Egyenkint szállingóznak át az uttesteken a tér kö-

zépére. Mintha csak egy titokzatos mechanizmus által közös célpont felé irányított marionettek volnának, lehajtott fővel, nyilegyeresen a katlan felé tartanak, hónuk alján ott szorongatva azt a rozsdás pléh-

vagy faedényt, amely néhány perc múlva a huszonegy órára osztályrészükül jutó melegséget átveszi egy emberbarát kezéből. Csodálatosan egyformák ezek az emberek valamennyien. A nyomor azonosan érzéketlen közönye és fásultsága az arcukon, minden mozdulatukon. Elnyűtt, megfakult kis alsókabátjuk gallérija felállítva. Láttunk olyat is közöttük, akinek kabátja meztelen felső testet takart.

Az oázison senkitől sem kérdik a nevét és nem vezetnek semmiféle nyilvántartást. Annak a könyörületes kéznek, amely már évtizedek óta valóságos apostoli munkát végez ebben a városban, közömbös, hogy kié az a reszkető, hidegtől gémberedett kar, amely a füstölő katlan felé nyúl. Mindegy, hogy ki nek mi a vallása, a kora, a neve? Itt nincs bürokratizmus. Itt a legemesebb liberalizmussal tart fegyverbarátságot az emberbaráti szeretet. Itt csak egy törvény van, az, hogy aki kér, annak hinni kell és adni kell.

Az a pattogó öreg ur is csak a rend kedvéért pattog. Nem szereti, ha egyszerre sokan tolonganak a katlan körül.

— Csak egyenkint jönni! Csak egyenkint! Mindenkiire jut! Mindenki kap! Az is kap, akinek nem jut ebből a jó finom krumpillevesből — kiabálja Róbert bácsi — majd hirtelen elkomorul az arca és ráforded egy horpadt mellű, sovány, tizenhat tizenhátt éves suhancra:

— Te már másodszor vagy itt, te svindler, majd adok én neked csalni — és dühösen csordultig telecsapja másodszor is az eleje tolt faedényt levesel.

Egy nászlakoma története.

Bizonyos, hogy senki sem marad ma ebéd nélkül Budapesten, aki a Róbert bácsitól kér ebédet. Sőt olykor még lakodalmas ünnepi ebéd is jut az utca rongyosainak. Egészen szabályszerű, francia szakácsok által elkészített ötfogásos nászlakoma, amelyet — hogy az élet néha mennyivel tultesz a leggazdagabb regényírók fantáziáján is — ezüst tálcákban és ezüst tálcákon szállítottak házhöz Róbert bácsi szegényei számára: a rongyosok oázisára és a Rókus-kórház 28-as számú kórtermébe, ahol azokat az öngyilkosokat kezelik és vigasztalják, akiket sikerült az életnek megmenteni.

— Az én hosszú emberbaráti működésem legszebb esete — mesélte Róbert bácsi csillogó szemek-

(Oldal)

kel e sorok írójának —, amikor erről a kis történetről beszámolt.

— Onnan jött a lakodalom — mutatott a református templom felé — és a menyasszonyka látta a borzasztó nyomoruságot. A sok szegény, éhező embert itt a katlan körül és otthon, mikor a levest feltálalták, azt mondta a sok uri vendégnek: *Itt van ötven finom ebéd és mi nem is vagyunk éhesek. Mondjunk le róla és küldjük el Róbert bácsi szegényeinek. Mi külön-külön csak egy ebédre mondunk le és mégis ötven szegény ember lakik majd jól.*

A násznép összenézett. Az első pillanatban talán mindenki csodálkozott is a különös kérelmen, azonban csakhamar megértőleg felvidultak az arcok, föltáruultak a szívek, összekoccantak a poharak, a vendégek ittak az utca szegényeinek egészségére, az ötven lakodalmas ebéd pedig ezüst tálakban és ezüst tálcákon elindult Róbert bácsi ingyen konyhája felé. Harminckét ebédet a Kálvin-téri rongyosok oázisán osztották szét, tizennyolcat a Rókus-kórház huszonnégyes számu kórtermében.

Ez volt a menü:

Husleves
Töltött tojás
Fasírozott hus körettel
Pecsenye
Torta

*

Azon a napon pecsenyét és tortát ettek a Kálvin-téri oázis szegény rongyosai és az életben maradt öngyilkosok. Ötven szegény, elcsigázott, fáradt, névtelen budapesti ember. És a nászszakoma vendégei külön-külön csak egy-egy ebédre mondtak le. Ezt az áldozatot — igaza volt a nemes gondolatban uttörő menyasszonynak — érdemes volt meghozni. És ez az, amit követésre méltó példának neveztünk a kis történet kettős moráljában.

Győri Imre.